

Prædiken til Kristi himmelfarts dag

Mark. 16, 14-20

Jesus er ikke den eneste, hvorom det fortælles, at han blev optaget til himlen eller ”for til himmels”. Vi husker fra bibelhistorien fortællingen om Elias, der blev optaget til himlen med en ildvogn med ildheste for (2. Kg. 2, 11). Om en anden mindre kendt skikkelse i Det gamle Testamente, Enok, som i øvrigt var Metusalems far, og som levede i 365 år fortælles det, at ”Enok vandrede med Gud” og ”han var ikke mere; thi Gud tog ham” (1. Mos 5, 24). Og også uden for Bibelen verden ved man at berette om himmelfart. F.eks. fortælles det om kejser Augustus, at nogen havde set ham fare til himmels, hvilket skulle betegne, at Augustus, der allerede havde været en slags Gud på jorden, nu var blevet optaget blandt guderne i himmelen.

Men som en, Rudolf Arendt, mener jeg, har sagt det: ”Det er ikke himmelfarten, der gør Jesus til noget særligt, det er tværtimod Jesus, der gør himmelfarten til noget særligt”. Kristi Himmelfart er to ting: Afslutning og begyndelse. Afslutning på Jesu gerning på jorden og begyndelse på disciplenes vidnesbyrd. Det er *ikke* afslutning på Jesu liv, for det er langfredag. Og det er *ikke* begyndelse på kirkens tid, for det er pinsedag.

Kristi Himmelfartsdag har i kirken altid haft karakter af festdag. For det første fordi nu har Jesus gjort, hvad han skulle og ville; for det andet fordi nu får disciplene en vældig opgave - en opgave, som de tilmed udnævnes til af Vor Herre selv.

Men samtidig med at Kristi Himmelfart er en af kirkens festdage, så er dagen også en af de dage, som vi har svært ved at tænke i billeder om.

Det nye Testamente giver os bare nogle helt få sætninger. Lukas nøjes med at sige: ”Han blev løftet op, mens de så på det, og en sky tog ham bort fra deres øjne”. Markus er endnu mere ordknap: ”Han blev taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd”. Når kirkens kunstnere op gennem årene har forsøgt at afbilde Kristi Himmelfart, spores der en vis forlegenhed. Og vi er nok mange, der ikke rigtig ved, hvordan vi skal forestille os, at det gik for sig.

Men lige siden jeg første gang så Peter Madsens afslutning på sin tegnede billedfortælling om Jesu liv i *Menneskesønnen*, kan jeg ikke tænke himmelfart uden at se netop hans tegninger for mig.

Han lader simpelthen fortællingen slutte så at sige i *ren himmel*, høj og blå himmel. Pe-

ter Madsens slutning begynder med Peters store fiskefangst. Man ser et billede fuldstændigt spækket med blå fisk. Efter det billede kommer der – udover den blå himmel - tre brunlige billeder. Det ser ud, som om de brunlige nuancer bruges til at beskrive dét, som hører jorden til: Først et lille stemningsbillede af båden på stranden og discipelskaren og Jesus omkring et bål. Så et nærbillede af Jesu ansigt, beskåret, så man kun ser øjne og næse, og så et billede af alle disciplenes ansigter. Ordene som følger de tre brunlige billeder lyder: ”Fred være med jer - som Faderen udsendte mig - udsender jeg nu jer. Og det I har fået som gave, skal I nu give videre til andre. Jeg har fortalt jer, at jeg forlader jer for at gå til min Far. Men I skal ikke være bange. For min Far vil sende jer en anden vejleder”. På det næste billede slås himmeltonen an. Man ser en glasblå himmel. Men der er hul i den. Hvidt lys, stærkere end solen, bryder strålende igennem det blå. Og ordene til billedet lyder: ”Hans hellige Ånd, Sandhedens Ånd, som skal være med jer, som skal være i jer - den Ånd bærer også min kærlighed til jer”. På den næste tegning ser man Jesu ansigt. Han siger: ”Drag nu ud i verden. Drag ud og giv det hele videre”.

Så kommer der et stort billede. Dette billede er bogens sidste med brunlige farver. Det er sidste gang, man ser manden Jesus. Han står i midten af billedet, rundt omkring ham sidder disciplene. Jesus ser man kun fra ryggen. Helt rank står han med armene ud til siden og med åbne hænder (næsten som et kors). Oppe i den dybblå himmel danner de hvide skyer næsten et spejlbillede af Jesus-

skikkelsen, en velsignende himmelfigur. Ordene til dette velsignelses- og himmelfartsbillede: ”Og se - jeg er med jer alle dage indtil verdens ende”. Efter dette billede følger hele fem tegninger med blå og hvidt. Først danner det hvide omridset af Jesu ansigt og arme. På de næste tegninger bliver den hvide Jesus-figur omdannet til et kors. Teksten lyder: ”Han gjorde det. Han bar sit kors - og steg op fra det”. Bogens allersidste blad er helt hvidt med bare et lyseblåt hjørne. På det blad står der: ”Han viste os vejen - nu - skal vi gå den!”

Peter Madsen har her på få sider indfanget Kristi Himmelfart og betydningen for mennesker.

Først Kristi Himmelfartsdag som afslutningen på Jesu gerning: Han gjorde det. Han bar sit kors og steg op fra det.

Jesus har gået vejen til ende. Vejen Jesus har gået, er *menneske*-vejen, og vel at mærke ikke i luksusudgave. Derfor begynder Jesu vej på jorden i en stald.

Derfor bliver den smallere og bliver til sidst til Via Dolorosa, smerternes vej. Derfor ender vejen på Golgatas høj, på et kors.

Det er ramme alvor, når Guds søn vælger menneskers vej, og går den til ende ned i mørket. Jesus kunne være vendt om, han kunne slå ind på andre veje, men han bliver. Og Gud lader den korsfæstede og døde Jesus vender tilbage som den levende opstandne. Døden tabte.

Vejen ind gennem døden er ikke menneskers vej. Menneskers vej slutter i døden. Kristus-vejen går gennem døden. Der er hul nu - ikke bare ud fra dødsriget - der er hul nu lige lukket ind i Himlen, hvor lyset er fuld-

stændigt. For Jesus har banet en vej derind. En dag, har han sagt, skal vi gå den vej: Kristus-vejen.

Men indtil da skal vi gå Kristus-vejen på jorden. Sagt med ordene fra Peter Madsens tegning: ” - og det I har fået som gave, skal I nu give videre til andre”.

Markus sagde: ”Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen”. Ellers var der ikke meget evangelium i det stykke, vi hørte af den falske Markusslutning, som en eller anden afskriver har tilføjet. Til stor skade for fundamentalister og deres lige.

For godt og vel 100 år siden i området omkring Tennessee, USA, skulle præsten George Hensley prædike over Markusevangeliets falske slutning i kapitel 16, og havde i den anledning medbragt en kleppert af en klapperslange. For som der står skrevet: ”de skal tage på slanger med deres hænder”.

Hvad var derfor mere nærliggende end at medbringe en rekvisit for at fremvise, hvor stærk han var i troen? For kunne han overleve et slangebids, ja oven i købet et normalt dødbringende et, så måtte han virkelig have Gud på sin side.

Det vides ikke, om der var en eller anden form for snyd ved hans overlevelse, måske havde han taget en modgift inden, men denne særegne religiøse slange-tæmning – ”snakehandling” - spredte sig i bibeltro kredse i de amerikanske sydstater og i de følgende år døde mænd og kvinder i deres bedste alder – og andre blev langsomt forkrøblede kropsligt og neurologisk på grund af slangegiftens virkning i kroppen. For det var selvfølgelig forbudt at søge medicinsk modgift, blot fordi troen var svag.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Problemet er bare – og Gud ske tak og lov for det – at tro ikke lader sig måle i omfang, styrke og effektivitet. For leve op til Markusevangeliets afslutning om slanger, gift og håndspålæggelser, der gør uhelbredeligt syge raske – ja det er der ikke mange, der magter.

Da kristendommen kom til Danmark skete det på en hokuspokus-måde. Klerken Poppo fortalte om den nye tro syd for Danmark og om, hvor god og stærk den var i forhold til de nordiske guder. Harald Blåtand lod sig overbevise om kristendommens styrke, da Poppo kunne bære jernbyrd, altså bære et stykke gloende jern med sine bare næver – uden at tage skade af det.

Og på Harald Blåtands befaling blev hele Danmark gjort kristent, ca. 965, hvorefter Jellingstenen kort tid efter blev udhugget, og den dag i dag står udenfor Jelling Kirke og med runer fortæller om Danmarks overgang til kristendommen. Billedrelieffet af den sejrende Kristus kan ses i vores pas – så på den måde er det en tæt sammenhæng mellem fortid og nutid.

På trods af tryllekunsten. Men måske som en nyttig påmindelse om, at det ikke er tryllekunster og store magiske numre, der bevidner Guds kærlighed, tværtimod kan man dø af at udleve kærligheden - ligesom Jesus. Det kunne være smart at kunne overbevise om kristendommen, som Poppo gjorde det eller håndtere giftslanger, når der var brug for det. Og ikke mindst ved et sygdomsleje have evnen til at gøre rask - berøre den syge - så vedkommende så blev rask med det samme. Det ville have sin virkning.

Men nu fik vi i stedet en himmelsk velsignel-

se: ”Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende”.

Amen

Marjun Bæk

Tórshavn

Salmer:

251, 254, 255, 257, 462, 474, 427